

Bogdan Mihai Dascălu

FIUL NISIPURILOR

CONTEMPORANUL

BOGDAN MIHAI DASCĂLU

Fiul nisipurilor

BOGDAN MIHAI DASCĂLU

Fiul nisipurilor

Colecția: BIBLIOTECA CONTEMPORANUL • ROMAN
Coperta și colaj: Florin AFLOAREI

Editori: Aura CHRISTI & Andrei POTLOG
Lector: Dan Alexandru MIHĂILĂ
Director economic: Mihaela DAVID
Tehnoredactor: Carmen DUMITRESCU

Editura CONTEMPORANUL
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: contemporanul@yahoo.com
www.ideeaeuropeana.ro
www.contemporanul.ro

© Contemporanul 2010

ISBN 978-606-92683-6-0

Carte apărută cu sprijinul
Administrației Fondului
Cultural Național

BOGDAN MIHAI DASCĂLU

Fiul nisipurilor

Roman

Bogdan Mihai Dascălu, prozator, poet, critic și istoric literar. A publicat: *Minunata viață de câine a lui Adam*, proză scurtă; *Iarna îngerilor*; *Un tort pentru un mort*, volum colectiv, premiat la concursul național de dramaturgie „Mihai Eminescu”; *Lovitura de teatru*; *Păcală*; *Era măritată și se plictisea*, roman; *Sânge albastru*, proză scurtă; *Opus nr. 1 pentru hârtie și creion*, Premiul Asociației Scriitorilor din Timișoara; *Der Duft der Stadt*, München.

Traduceri: Joseph Roth, *Tarabas*, 2000; Rainer Maria Rilke, *Jurnale de tinerețe*, *Jurnal*, *Însemnările lui Malte Laurids Brigge*.

Critică: *Held und Welt in Herta Müllers Erzählungen*, Editura Dr. Kovač, Hamburg, 2004.

I.

Un copil se joacă în mâl.

II.

1.

Soarele, e vorba de un soare de primăvară devreme, care, deși și-a pierdut din forță, reușește totuși să mai deștelenească ulițele, cade, prăvălindu-se pieziș, asupra unor acoperișuri roșii. Casele, soldați inofensivi, stau aliniate, prezentându-se fără de paradă celor ce pășesc încolonați printre ele. Clădirile, cele mai multe, sunt mărunte, încovoiate sub bârnele ce ies de sub acoperișuri, despuiate pe alocuri de mortar; altele, al căror chirpici e ros de vremuri, par să se teamă de privirile celor care, însă, nu le privesc. Pomi nu sunt în fața caselor. Se prea poate ca îndărătul lor să se întindă lungi livezi, ce nu se lasă bănuite. Din când în când, apare în geam câte un piseu și, devenit brusc curios, își mărește retina, ca și cum ar vrea să înghită în străfundul acesteia tot ce se petrece acolo, afară.

Și soarele se pogoară asupra satului, unde până mai ieri plouase. Și liniștea cade perpendicular, împreună cu razele indecise, și totul tace, și în tăcerea surdă se pierde orice sunet.

2.

Un sunet. Un zgomot ce aduce a dăngănit trece prin aerul proaspăt al dimineții încă netrecute și vrea să ducă ceva mai departe. Însă pereții nu au urechi. Ei stau uneori drepti, de cele mai multe ori însă sprijiniți de câte o proptă, ce susține întreaga casă. Un lemn lung și gros, care împiedică timpul să-și facă rostul.

Altundeva, aiurea, pe o stradă, atât de îndepărtată cât poate fi una de cealaltă într-un sat, e o biserică. E galbenă, ca orice biserică, și e mică și gheboasă, cu o turlă ce pare să strice inexistente proporții. Chiar dacă e înaltă, nu o poți vedea decât din apropiere, căci străzile o înconjoară cu atâta gingășie, ba parcă vrând să o evite, ba parcă dorind să-i vină în întâmpinare, încât te îndepărtează de ea, izolându-te printre ai tăi, printre cei care nu-ți pot oferi mântuirea. O curte neîncăpătoare și, mai ales, un zid de cărămidă o încercuiesc, ținând-o captivă, obligând-o să-ți împărtășească soarta. Căci nici ea nu își este suficientă, cum nici tu nu-ți ești. E o biserică la fel ca oricare alta, una în mijlocul unui sat ca oricare altul, locuit de oameni ca oricare alții. Și totuși, lasă impresia că ar fi mai ascunsă decât altele, deși se află în același mijloc în care se găsesc și altele. Doar clopotul, sau

poate nici măcar el, mai amintește că, totuși, drumuri există, un clopot cu mult prea puternic față de ziduri, dar glasul e una, înfățișarea e alta, și nici străzile nu te ajută.

E sâmbătă, și-i dimineață, și clopotele bat zgomotos.